

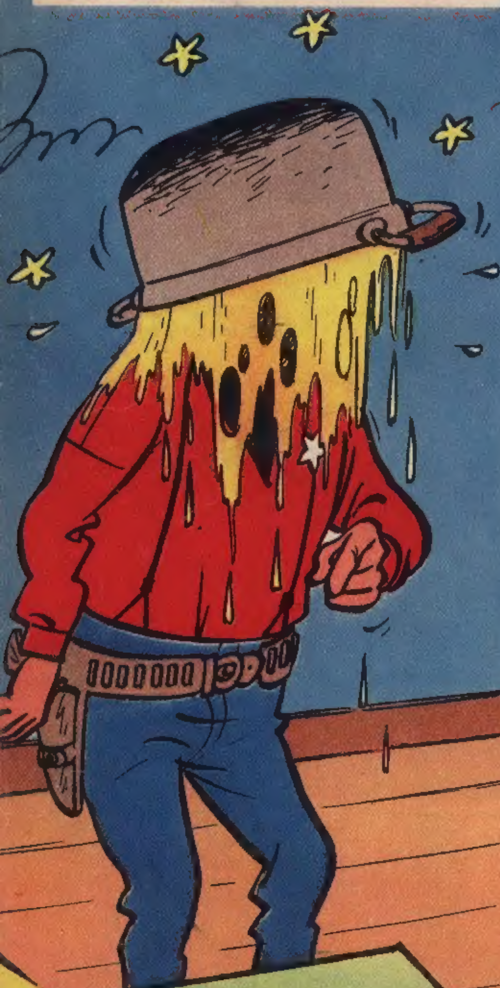
8 F.

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

IN NEDERLAND

Nr 37

Onder ons... Vermaken wij ons best...

Zaterdag 13 september:

INHULDIGING VAN DE KUIFJE'S BUILDING !

JE weet reeds dat Kuifje van de Lombardstraat naar de Paul-Henri Spaaklaan, op enkele stappen van het Zuidstation, verhuisd is en je hebt, zoals iedereen, reeds bewonderend opgekeken naar het hoofd van Kuifje, geflankeerd door de snuit van Bobbie, die 's avonds helder verlicht over de daken van de stad ronddraait.

Kuifje kreeg zijn eigen en mooi huis en dit feit verdient wel de moeite er even de aandacht op te vestigen. De Kuifje's building zal officieel ingehuldigd worden en de gemeenten Sint-Gillis en Anderlecht, op wier grondgebied de Kuifje's building gebouwd is, hebben besloten de nieuwe wijk aan het Zuidstation plechtig in te huldigen, tegelijkertijd met de building van de Lombard Uitgaven.

Er zullen redevoeringen gehouden worden zoals dat bij een officiële plechtigheid past en er zal gezorgd worden voor het vermaak van groot en klein : wedrennen voor kleine auto's met benzine, de Gilles dansen en er is vanzelfsprekend een fanfare. Tegen het vallen van de avond zal er van op het dak van de Kuifje's building een groot vuurwerk afgestoken worden.

Is dat geen prachtig programma ? Ik hoop dat ik je volgende zaterdag om 3 uur in de namiddag, met al je vrienden mag verwachten om samen de grote gebeurtenis te vieren. Het wordt een mooi en prettig feest, een feest van de jeugd en de vriendschap

Kuifje

DE POSTBODE WORDT VERWACHT :

CARMEN HOORNAERT, Vredelaan, 66, Kortrijk, wou graag briefwisselen met een Frans meisje van 15 à 16 jaar.

GUNTER WALDRAFF, Hoogstraat, 41, Mechelen, zoekt een korrespondentievriend van 14 à 16 jaar, uit Duitsland of de U.S.A. Günter verzamelt postzegels uit alle landen, houdt veel van voetbal, zwemmen, muziek en film. Men mag hem schrijven in het Nederlands, Frans, Duits of Engels.

DIT is het afschrift van een brief die wij voor enkele dagen ontvingen :

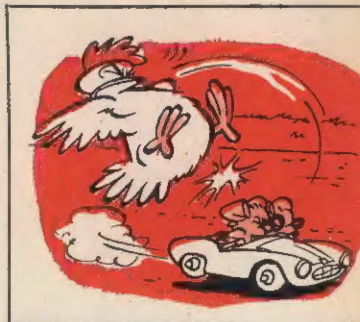
Wij zijn een groep Esperanto-leerlingen en wij zouden graag korresponderen met meisjes en jongens uit het buitenland. Hiermee bedoelen wij respectievelijk Duitsland, Oostenrijk, Noorwegen, Finland, Denemarken, Engeland en Frankrijk. Ook de landen overzee. Onze groep bestaat uit leerlingen van 15 à 17 jaar oud en wij zouden ook met jongelui van die leeftijd willen korresponderen. Men mag ons schrijven in het Duits, Frans, Engels en Esperanto. Natuurlijk ook in het Nederlands maar liever niet. Het is namelijk onze bedoeling deze vreemde talen beter te leren kennen. Sommigen van ons sparen postzegels, welke zij gaarne willen ruilen en de meisjes ook wel filmsterren. Wij gaan allen nog naar school en beloven de brieven die wij zullen ontvangen te beantwoorden. Ons adres luidt : « Elvira », Stationsweg, 65, Terneuzen (Nederland).

Getekend :
De leergroep Esperanto « Elvira ».

WIE HEEFT ER EEN POESJE ?

DIT zijn Agnes en Iosi Kulcsar, twee Hongaarse kinderen die in ons land werden opgenomen. Ze spelen hier met een poesje dat ze, helaas, sedert enkele weken verloren hebben. Wie van onze lezers kan Agnes en Iosi een ander poesje bezorgen? Adres : Brialmonstraat, 11, Brussel 3.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

RAADSELS OPLOSSEN

Ze drukken me hier
En ze drukken mij daar,
Ze geven me dikwijls een trap,
Dan brom ik van links
Dan klaag ik van rechts,
Wie raadt het — wie is er zo knap?

Piano

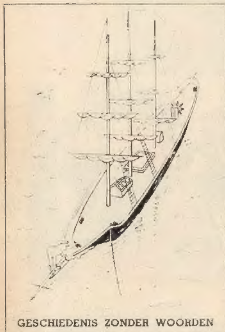
Welk is de langste letter van het A.B.C.?

De O, want ze is zonder einde.

Ik ben een meisje. Kapt ge mijn hoofd af, dan ben ik een muziekstuk (een deuntje). Hoe heet ik?

Maria-aria.

— Wat is eigenlijk wind? vroeg de onderwijzer.
— Wind is lucht die haast heeft, zegt kleine Piet.

GESCHIEDENIS ZONDER WOORDEN

ONZE TEST

Durf en stoutmoedigheid!

Het onbekende oefent op de durvers steeds een grote aantrekkingskracht uit. Zij houden ook van het gevaar. Wie al te veel durft, komt vanzelfsprekend af en toe in een netelige positie terecht. Behoor jij tot de kategorie van de durvers?

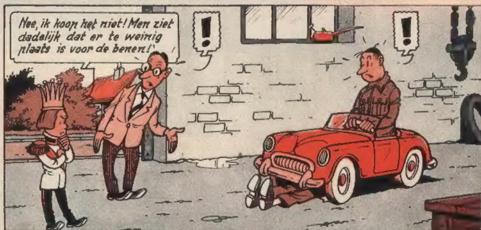
1. Zou jij durven met een parachute naar beneden springen? . . . .
2. Hou je, b.v. op de jaarlijkse kermis, van de gevaarlijkste attrakties? . . ..
3. Zou je graag een zeer gevaarlijke opdracht volbrengen? . . . .
4. Sta je op en ga je kijken wanneer je 's nachts een verdacht gerucht hoort? ....
5. Durf je bij de verbolgen ouders van een vriend, die gestraft werd, voor deze laatste ten beste spreken? . . . .
6. Zou je eerst door een rivier durven waden of over een wankele brug gaan? ....
7. Loop je rustig door wanneer 'n grote hond nijdig blaft en de weg verspert? ....
8. Durf je je krachten meten met een grote schoolmakker die een zwakkere jongen aanvalt? . . . .
9. Durf je het woord richten tot een personaliteit? . . . .
10. Waag je het een vriend die door het ijs is geschoten, te redden? . . . .
11. Durf je het aan het woord te nemen in naam van je vrienden om een opgewonden leraar het uit te leggen? ....
12. Durf je het woord nemen in het openbaar of voor de mikro? . . . .

Totaal . . ..

Antwoord op blz. 31.

DOOR WILLY VANDERSTEEN

JACQUES THIBAUD

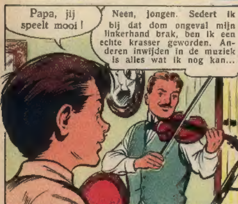
EEN VOLLEDIG TEKENVERHAAL

door Ed. Aidans

Maar Jacques sliep niet. Hij luisterde geboeid naar die hemelse stem tot ze zweeg, en hij droomde nog heel lang van heerlijke muziek...

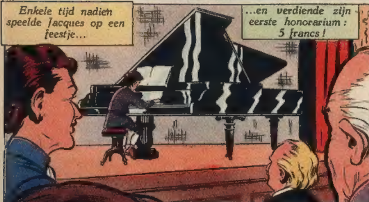
Jacques Thibaud werd geboren te Bordeaux op 27 september 1880. Hij was de zevende zoon van een familie die slechts jongens telde. Zijn vader was eens als solist verbonden geweest aan de opera, thans moest hij vele uren muziekles geven om zijn familie een behoorlijk bestaan te bezorgen. De moeder van Jacques was gestorven toen hij twee jaar oud was...

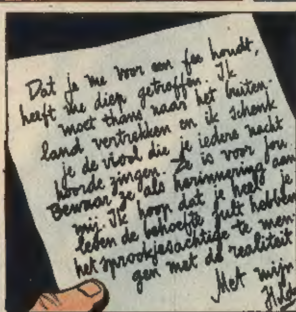

Jacques kon het niet langer uithouden en hij schreef een briefje aan zijn buurvrouw met de heerlijke viool. Hij dankte haar voor de recitals die hij iedere nacht beluisterde...

Mijnheer Jacques Thibaud. a.u.b. ?
Dat ben ik...

Wat mag dat zijn ?

EEN VIOOL !
Er steekt een brief in de doos...

Dat je me voor een fee houdt,
heeft me diep getroffen. Ik
moet thans naar het buiten-
land vertrekken en ik schenk
je de viool die je iedere nacht
hoorde zingen. Ze is voor jou.
Bewaar ze als herinnering aan
mij. Ik hoop dat je heel je
leven de behoefte zult hebben
het sprookjesachtige te men-
gen met de realiteit
Met mijn

Jacques leerde viool spelen en maakte in korte tijd verbazende vorderingen. Hij liep naar de lagere school. De onderwijzeres is oud, lelijk en eenzaam. De kinderen spotten met haar...

Is de juffrouw er niet vandaag ?
Neen, ze is ziek. 't Is heel erg naar het schijnt...

Het is vriendelijk van je me te komen bekken, Jacques. Je bent de enige van al mijn kinderen die aan mij denkt !
Ik ben blij dat mijn bezoek u gelukkig maakt, juffrouw.

Wil je me nog een genoegen doen, Jacques ? Ik heb gehoord dat je muziek leert. Neem mijn viool en speel...
Ik ben nog maar pas mijn studies begonnen... Maar ik zal spelen als u het graag hebt...
Die dag gaf de toekomstige grote virtuoos een van de recitals waaraan hij heel zijn leven met ontroering zou terugdenken.

Jacques was elf jaar toen hij naar Angers reisde om er zijn eerste recital te geven.
Het mooiste is dat je een echt kind bent gebleven, Jacques.

Neen, ik ben geen kind meer. Kijk, ik ben geen kind !

Jacques, een winkelhaak in je nieuw pak ! Nu moet je zo in het publiek verschijnen, jongen !

Ik wil niet dat men me als een fenomeen aanziet !

Men kon er Jacques toe overhalen toch op te treden en dit koncert werd een triomf.
« Binnen twaalf jaar, zo kon men lezen in een blad, wanneer deze vioolspeler de wereld heeft veroverd, zal hij meer tijd doorbrengen in treinen en op schepen, dan thuis. Hij zal wellicht steeds dit bordje op zijn deur kunnen hangen : « Gesloten voor een nieuwe reis om de wereld ! »
②

Jacques had niettemin nog veel te leren en hij werd een trouwe volgeling van Ysaye. In 1893 reisde hij naar Parijs om er de lessen te volgen van Martin Marsick. Parijs... magische stad, die reputaties maakt of breekt...
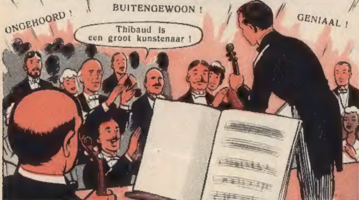

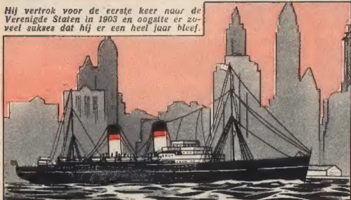
En Jacques werd violist in het orkest van de « Concerts Colonne ». Hij nam deel aan een wedstrijd voor de plaats van tweede violist. De jury was entoesiast : hij kreeg de plaats onmiddellijk ! Op zekere avond...

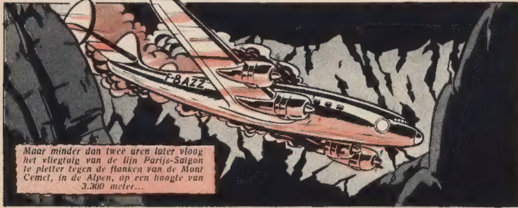

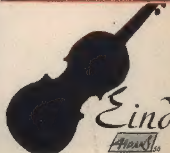

Het leven van een van de grootste vioolspelers eindigde in het midden van de vlammen die hoog oplaaiden in de zwarte nacht...

Volgende week : VASCO NUNEZ

DAN COOPER in KOERS OP MARS

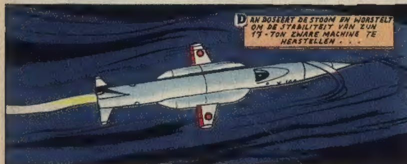
door Albert Weinberg

Het raketvliegtuig, door Dan Cooper bestuurd, bereikte een hoogte van 60.000 meter.

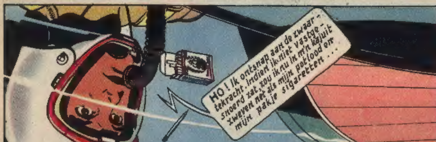

(Wordt voortgezet.)

HET GOUDEN PAARD

DOOR WILLY VANDERSTEEN

Ridderlijk als steeds, komt Lambik de gewonden verzorgen van de Spanjaarden die slaags raakten met de Tabaskanen.

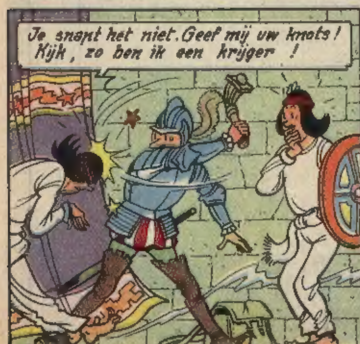

(Wordt voortgezet.)

HET AVONTUUR VAN EEN EENZAME ZEEROB

HET was in oktober van het jaar 1950 dat Marcel Bardiaux te Arcachon met deze woorden afscheid nam van zijn vrienden :

— Ik steek in zee en ik kom pas binnen twee jaar terug!

Bij het krieken van de volgende morgen liep Marcel Bardiaux met nonchalante passen naar de haven, stapte in zijn kotter de « Quatre Vents » en wendde de steven naar hoge zee toe. Marcel Bardiaux kwam niet na twee maar pas na zes jaar terug !

Zijn naam zegt je wellicht niets en nochtans is hij een van de grootste eenzame zeerobben van onze tijd. Het zijn de journalisten die, nadat zij het verhaal van Bardiaux hadden gehoord, een wereldkaart hebben genomen en uitrekenden dat deze taaie zeerob een afstand aflei van 126.000 km of drie keren de reis om de wereld. Toen men dit aan Bardiaux meedeelde, antwoordde hij glimlachend :

— Dat is mogelijk. Ik heb niet geteld !

Van Arcachon vaarde Marcel Bardiaux naar Lissabon, van daar naar Casablanca, en verder naar Dakar. Dan stak hij in één maand de Atlantische Oceaan over. Van Rio de Janeiro stevende hij naar Buenos Aires waar hij korte tijd verbleef om vervolgens om de Kaap Hoorn te varen. Hij voer door de straat van Magellaan van oost naar west tijdens de nijpende koude. Het kwik was gedaald tot 28° onder nul. De eenzame zeerob had fel te lijden van deze temperatuur en het is met een bijna volledig verlamd rechterbeen dat hij naar Valparaiso en Santiago stevende. In de hoofdstad van Chili verbleef hij gedurende zes maanden om zich te verzorgen en weer op te knappen. Hij werd er door de bevolking op geestdriftige wijze ontvangen.

De taaie zeerob zette dan langs Tahiti koers naar Nieuw Zeeland en het scheelde geen haar of zijn reis eindigde tragisch op Nieuw Caledonië, waar de « Quatre Vents » strandde op een klip. Het kostte Bardiaux vier maanden tijd om zijn kotter weer op te kalefateren. Moedig koos hij weer zee en zijn doel was Indone-

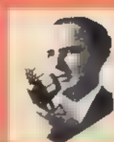
sia Hier ontsnapte hij bij mirakel aan de hebzucht van enkele piraten vermomd als politieagent. Zij kwamen aan boord en ver donkermaanden enkele waardevolle voorwerpen waaronder een chronometer

Een schone herinnering bewaart Marcel Bardiaux aan zijn verblijf op de Cocos-eilanden, het eiland Mauritius en aan zijn korte rust te Durban. Van Durban ging hij weer naar het zuiden toe rond de Kaap van de Goede Hoop, wat de moedige zeekapitein klaar speelde in twaalf dagen. Op het eiland Sint-Helena bleef Bardiaux een week om uit te rusten en nadien doorkliefde hij voor de tweede maal de Atlantische Oceaan van oost naar west tot in Pernambuco. In deze laatste havenstad ging hij opnieuw onder zeil, richting : Antillen. Hier moest hij twee maanden verblijven om zijn voet te verzorgen die gebroken was door de vallende ankerketting. Langs Porto Rico, New York, de Bermuden en de Azoren kwam hij weer naar het oude Europa terug

Op 22 juli van dit jaar zagen de inwoners van Arcachon een kotter de haven binnen varen die bijna geen zeilen meer had Het was de « Quatre Vents ». De vrienden van Marcel Bardiaux menen dat hij veranderd is. Zijn ogen zijn als die van een man die gewend is verre horizonten af te speuren, ze zijn die van een man die op zijn eenzame reis veel gezien en beleefd heeft. De rimpels welke deze acht jaren in zijn gelaat groefden, getuigen van de ontberingen die hij leed en de ietat weemoedige glimlach is die van de mensen die lange tijd alleen waren

Marcel Bardiaux keerde met vreugde naar zijn vaderland Soms heeft hij maling aan al de vragen die hem gesteld worden en dan vlucht hij naar de haven en tuurt over de wijde zee

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE

ZIJN NATIONALE PLOEGEN NOG LEEFBAAR ?

MEN praat nog steeds over de Ronde van Frankrijk, alhoewel hij alweer een ruime poos achter de rug ligt. De herbergstrategen hebben hun idee over die Ronde en bij pot en pint wordt er gezworen dat het volgend jaar moet en zal veranderen !

Vele liefhebbers van de Ronde zijn van oordeel, dat de nationale ploegen hebben afgedaan en men ze moet vervangen door ploegen van fabrieksmerken. Ze halen voorbeelden aan van renners die bijna uitsluitend reden voor hun fabrieksmerk en zich helemaal niet bekommerden om hun nationale ploeg of hun nationale eer. Ze stippen o.m. het voorbeeld aan van Geminiani. Deze laatste renner is baas van vele Franse en ook andere renners. Toen Geminiani in de Tour de gele trui had aangetrokken, durfden deze renners hun baas niet aanvallen. Niet een of twee, of drie renners verkeerden in dat geval, maar, volgens sommige waarnemers, enkele tientallen. Indien deze waarnemers gelijk hebben, wordt de zaak natuurlijk ernstig.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik onze renners liever zie rijden voor de nationale kleuren dan voor het merk van een aperitief of een tandpasta ! Vroeger werden de renners geldelijk gesteund door een fietsfabriek, maar de fietsen verdwijnen in Europa stilaan en een fietsfabriek alleen is niet meer in staat in het onderhoud van de renners te voorzien. Daarom komen andere fabrieken, andere nijverheden te hulp. Zo ziet men thans dat sommige renners rijden voor de fietsfabriek plus een bepaald merk van tandpasta. Een onderscheid van nationaliteit wordt hier niet gemaakt en het is dus mogelijk dat Belgische, Hollandse, Franse, Italiaaanse renners, alhoewel ingedeeld in verschillende nationale ploegen, voor hetzelfde fabrieksmerk rijden. Je ziet onmiddellijk welke kombinaties nu mogelijk worden en het spreekt vanzelf dat zulks tot bepaalde toestanden leidt die niet bevorderlijk zijn voor de kamplust, de eerlijkheid en de sportiviteit ! Of men hiervoor een remedie zal vinden weet ik niet. Naar mijn mening zullen de inrichters van de volgende Tour nog heel wat grijze haren krijgen als zij dit probleem willen oplossen.

Afgezien van deze schaduwzijde was de Ronde van Frankrijk dit jaar beslist sensationeel en wij hopen ook de volgende nog te kunnen meemaken

Narturen a.u.b.
~~Kasteel van ... Molenstoot~~

Mijnheer Kuifje
Hôtel des Sommets

N VAN KUIFJE IN TIBET
voor jongens van 7 tot 77 jaar.

PRIJSVRAAG VAN DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE

VRAAG I In welk Frans departement brengt KUIFJE zijn vakantie door ? (Tekening 1.)
VRAAG II. Waar werd de brief gebust die KUIFJE ontvangen heeft ? (Tekeningen 2 en 3.)
BIJKOMENDE VRAAG. Hoeveel wegen de 1.000 recente exemplaren van het weekblad « KUIFJE » die gewogen werden in bijzijn van een deurwaarder ?

OPGEPAST :

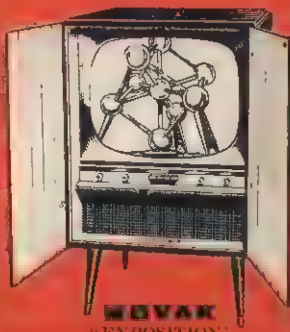
De antwoorden (postkaart of brief) dienen gestuurd te worden naar KUIFJE, P.-H. Spaaklaan, 1-7, Brussel 7, vóór 24 september te middernacht, vergezeld van de BON « Prijsvraag KUIFJE IN TIBET », te knippen uit het weekblad KUIFJE nr 38, van 17 september dat je bij je boekhandelaar vindt. Tegen de beslissingen van de jury kan geen beroep aangetekend worden.

Ziehier de eerste prijs van deze prijsvraag : een prachtig televisietoestel

NOVAK « EXPOSITION »

Waarde : 19 900 F

Bovendien ontvangt elke deelnemer een prachtig herinneringsschildje bestemd voor auto, moto of fiets.

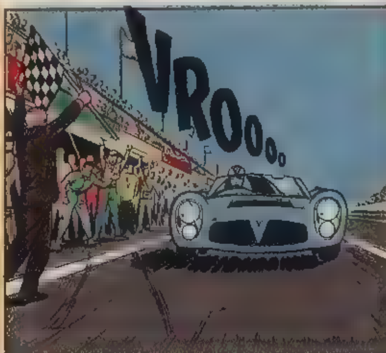
DE GROTE MATCH

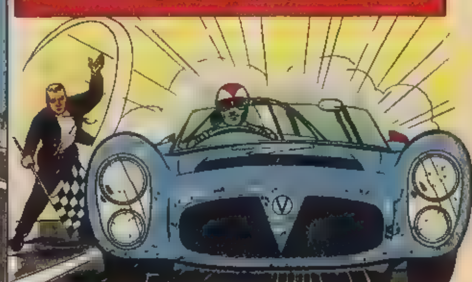
Tekst en tekeningen van Jean Graton

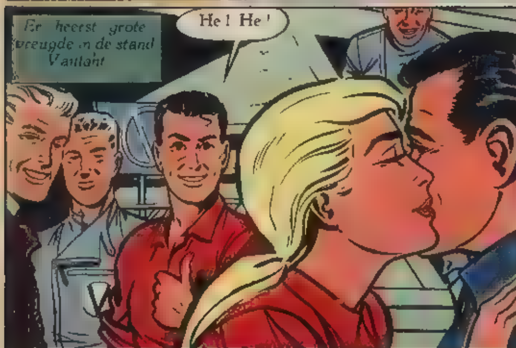

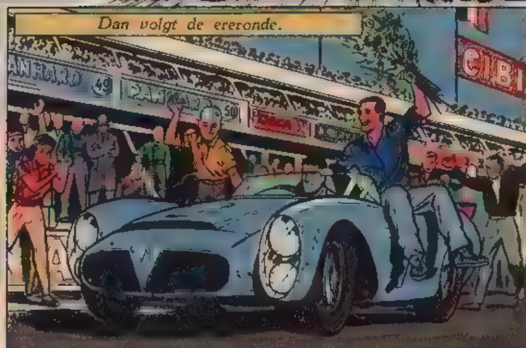
De 24 Uren van Le Mans lopen ten einde en het is onze vriend Michel Vaillant die de overwinning zal halen.

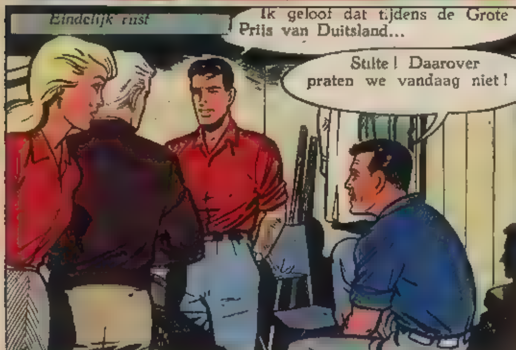
Zondag 15 u 30. De wedren is afgelopen. De Belgische « Ferrari » zal als tweede eindigen en Michel wint de 24 Uren van Le Mans » met een ronde voorsprong op zijn rivalen. De menigte roept « Daar is hij ! » De geruite wimpel daalt. .

En op de vooravond van de vijfde en laatste wedstrijd, ziet de stand er als volgt uit :

Wedstrijden van de Grote Match	[illegible]	STEVE WARSON
Grote Prijs van Argentinië .	3e	1er
500 Mijlen van Indianopolis .	1er	Opgave
Grote Prijs van België . . .	Opgave	2e
24 Uren van Le Mans . . .	1er	5e
Grote Prijs van Duitsland . . .	?	?
Totaal . . .	2 punten	2 punten

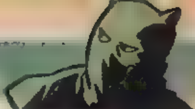
Het is dus de Grote Prijs van Duitsland, betwist op de Nürburgring, die over het lot van de twee rivalen zal beslissen. Warson zal met zijn trouwe « Vanwall » rijden.

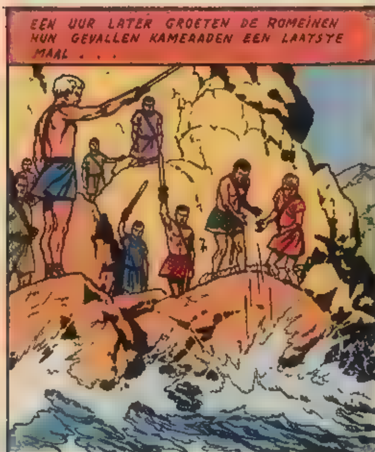
(Wordt voortgezet.)

DE ZWARTE KLAUW

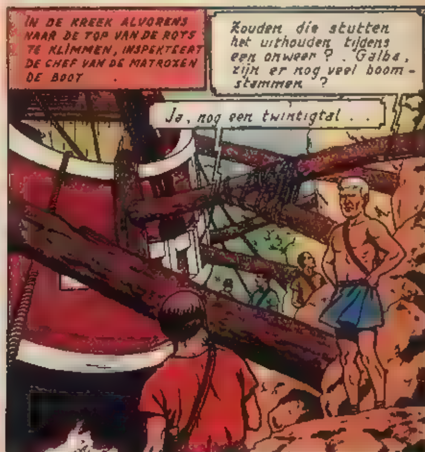

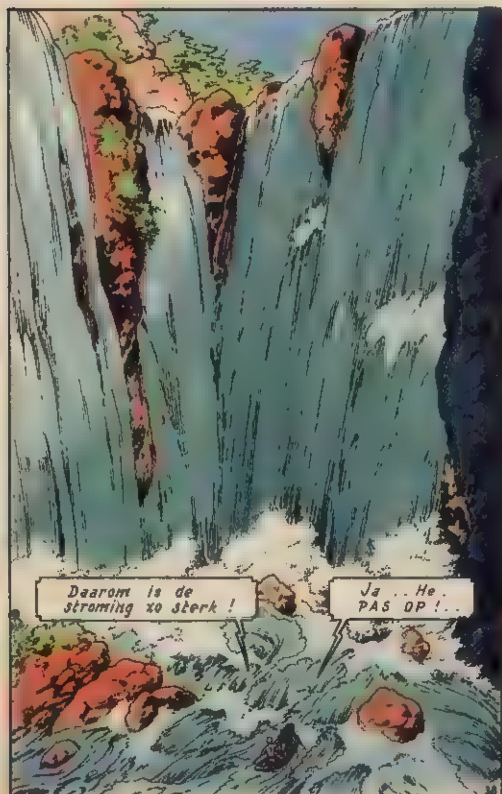
De eerste aanval van de negers op het kamp van de Romeinen is ten einde...

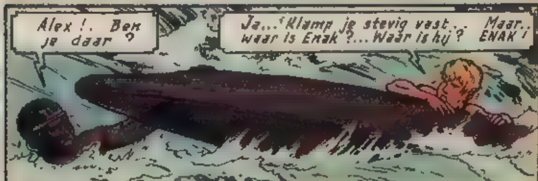

Dertigste verdieping

JO, Jaak en Jan zouden New York bezoeken. Het was tien jaar geleden dat zij dit besluit hadden genomen om hun droom in vervulling te zien gaan. Eindelijk was het dan zo ver. Het uur was aangebroken waarop zij de beloning van zovele geldelijke offers zouden smaken : zij stapten aan boord van een paketboot voor de tocht over de grote plas

DRIE doodgewone veertigers werden niet eens opgemerkt tussen de talrijke passagiers van de grote paketboot en het werd een overtocht zonder geschiedenis De enige van het trio die de aandacht op zich had kunnen vestigen, was beslist Jo ten minste wanneer hij z'n mond had geopend om te spreken. Je moet weten dat Jo vreselijk stotterde... Hij was echter zo wijs geweest zijn indrukken voor zich alleen te houden en zo kwam geen enkel incident de kalmte en de sereniteit de zeereis verstoren

New York rees op uit de grijze oceaan het klassiek beeld zo verbazend en zo boeiend als zij het zich verwachtten : de wolkenkrabbers die van uit de nevel van het kontinent opdoken als enorme gebeeldhouwde rotsen en zich uitdagend ten hemel strekten. De ontscheping volgde, een taxi reed voor. Wat leek hun eigen vaderstad minuskuul in vergelijking met dit reusachtig New York ! Een beetje ontdaan en met grote ogen rond van verbazing stonden Jo, Jaak en Jan op een gegeven ogenblik tussen hun koffers te midden van een hotelhall. Een agentschap had hun reis georganiseerd en ze waren eigenlijk ter plaatse gekomen voor ze het zelf goed wisten. Hun kamers waren gelegen op de dertigste verdieping. Een gekapitoneerde lift bracht hen in soepele, geruisloze vertikale glijding tot op de drempel van een gang waarin onzichtbare lampen brandden Het scheen net als in een film Jo, Jaak en Jan meenden dat ze een droom beleefden De groom, in zijn rood met goud afgezette uniform, leek weggelopen van het zilveren scherm ! En vol bewondering ontdekten zij al het komfort van hun kamer : tapijt, telefoon, televisie, elektrische toestellen in alle hoeken en naast de lavabo een kruik water met ijsblokjes er in en enkele drinkbekers in karton. Ja, werkelijk, dat was Amerika !

Het ding waarvoor Jo de meeste bewondering had, was de lift. Hij kon er geen oog van af slaan. Die grote, geverniste, gepoetste en komfortabele kajuiten stonden steeds klaar in de hall van het hotel om iedereen die het wenste zonder geluid en zo snel als een zocht naar de top van het gebouw te brengen. Jo dacht er met vertedering aan

Onze drie vrienden gleden met de lift naar beneden om een tocht te maken door de stad

— Ze ze. zijn fo formidabel he ?

— Wie ? Wat ?

— We... we... wel d.. die liften !

— Ja, zei Jaak die alvorens aan boord te stappen van de paketboot enkele tonnen prospektussen over Amerika had verslonden, het is Elisha Grave Oatis, die in 1851 een veiligheidssysteem liet breveteren, dank zij hetwelk de lift eindelijk een veilig transport middel werd Van toen af

— Hou er mee op ! We weten nu al genoeg over die liften ! onderbrak Jan

De deuren van de lift gingen geruisloos open en onze drie vrienden stonden beneden in de hall. De konversatie over de liften — een interessante uitvinding trouwens en zonder dewelke New York, de vertikale stad niet zou geworden zijn wat zij thans is — eindigde daar

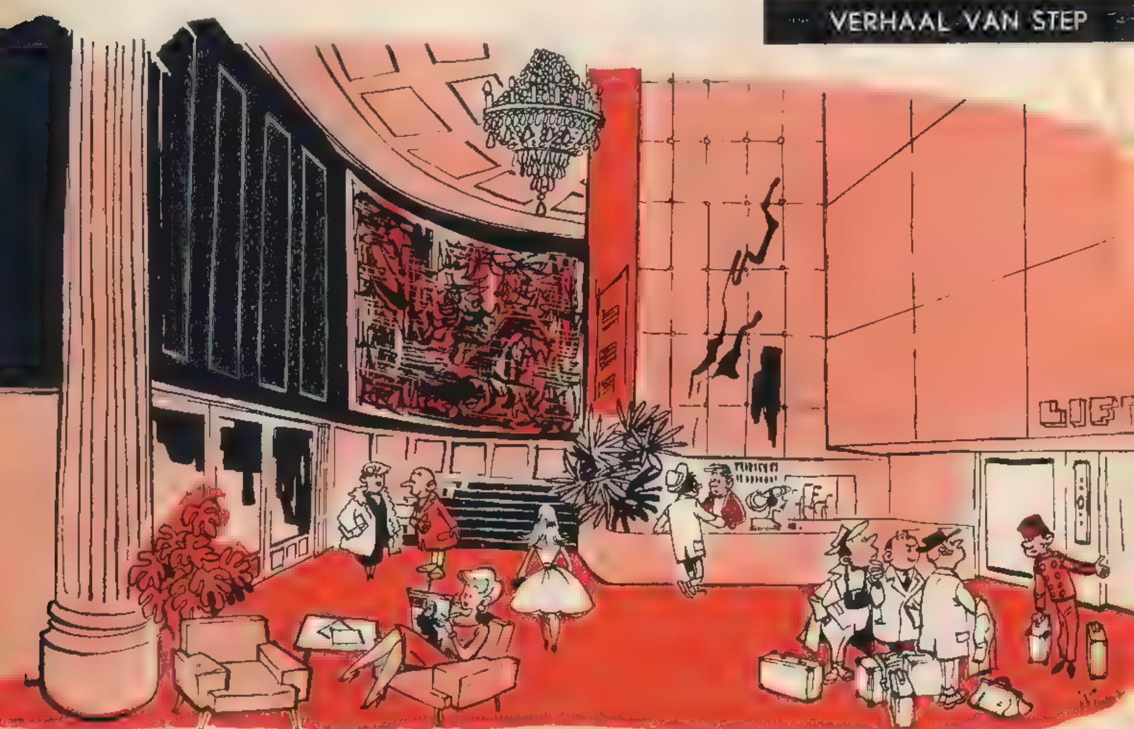
Jo, Jaak en Jan waren er heilig van overtuigd dat de liften in het leven van New York een zeer grote en belangrijke rol spelen, maar zij wisten nog niet dat zij zulks aan den lijve zouden ondervinden. Die avond nu gingen de liftboys van New York in staking. Maar lopen wij de tijd niet voorbij...

De drie vrienden liepen door New York en wilden alles zien · Central Park en Harlem, de brug van Brooklyn en Time Square, de Empire State Building en het vrijheidsstandbeeld, de kaaien van de Hudson, het hoofdkwartier van de UNO, Broadway en de 5th Avenue, Onnodig te zeggen dat men New York niet in een dag, zelfs niet in acht dagen kan zien. New York is een wereld op zichzelf en zo uitgestrekt dat de geringste uitstap een uitputtende reis wordt. Het is daarom ook dat onze drie vrienden s avonds volledig uitgeput waren. Het schemerde voor hun ogen, hun knieën knikten en hun benen wankelden. Het reisagentschap dat hun verblijf te New York had georganiseerd, had hen echter voor die avond plaatsen gereserveerd in een music hall en ze moesten er dus naar toe

Om een uur 's nachts stond het trio aan de voet van de torenhoge hotelgevel, niet meer in staat nog piep te zeggen

Een kleine gebeurtenis volstaat om de mooie mekaniek van het New Yorkse leven in de war te sturen, de staking van de lift-

VERHAAL VAN STEP

boys bijvoorbeeld. Het was de portier die hen het droevig nieuws meedeelde

— Wa... wa... wat is dat? .. Wa wat ze... zegt hij? vroeg Jo.

— Hij zegt dat wij te voet naar boven moeten.

— Na... na... naar het dertigste?

— Ja, te voet. Zie jij een ander middel als er geen liften zijn?

Ze lieten zich neervallen in de lederen klubzetels van de hall en ze waren daarin beslist in slaap gevallen, indien de portier er hen niet had op gewezen dat zulks verboden was en zij naar boven moesten gaan

— Ik heb een idee, zei Jaak. We zullen af en toe rusten en om ons niet van verdieping te vergissen, stoppen we om de vijf verdiepingen. Om de beurt vertelt ieder van ons daar een grapje. Jan begint op de vijfde verdieping, ik op de tiende, enz.

— Ja, akkoord!

Nauwelijks waren ze op de eerste verdieping aangeland, of Jo wilde het woord nemen

— Ze... ze... zeg eens, vr... vrienden

Men snoerde hem de mond, want noch Jaak noch Jan wenste naar de geschiedenis te luisteren die Jo hen zou opdissen. Ze hadden daarvoor het geduld niet meer

En op de vijfde verdieping

— Ik... ik... zou jul... jul... jullie willen ze . ze... zeggen.

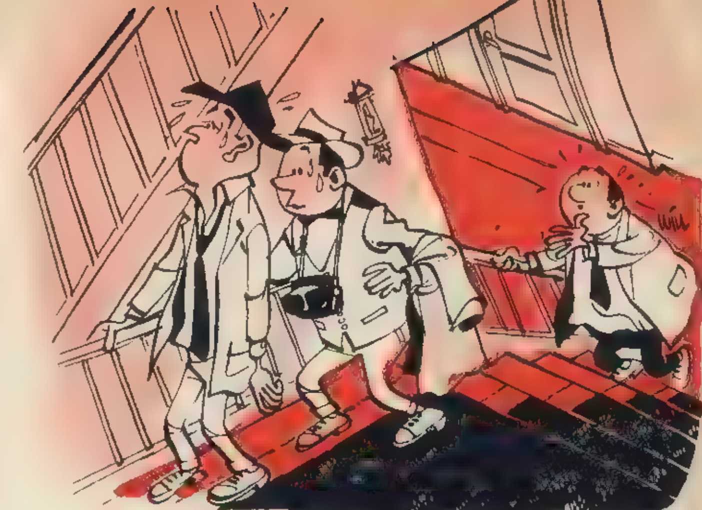
— Neen, zwijg. Het is jouw beurt nog niet

Op de trap gezeten vertelde Jan het grapje van de man die iedere morgen zijn sigaar komt ontsteken aan de automatische ontsteker in een tabakswinkel en steeds weggaat zonder iets te kopen. Op een morgen is het de handelaar te veel en hij vraagt die ongelikte beer wie hij eigenlijk is. Waarop de man antwoordt: « Hoezo, ken je me dan niet? Maar ik ben toch de mijnheer die

GEILLUSTREERD DOOR WILL

iedere morgen komt om zijn sigaar te ontsteken! »

Ze klommen nog vijf verdiepingen hoger en ze struikelden haast bij iedere stap, zó moe waren ze. Op de tiende verdieping opende Jo de mond, maar Jaak en Jan zorgden er voor dat hij niets zeggen kon. Jaak trachtte zijn twee gezellen aan het lachen te brengen met het avontuur van de man die

voor de rechter staat en zegt dat men hem een koord ontstolen heeft... Een koord waaraan ongelukkig genoeg een koe vast zat.

Op de vijftiende verdieping schepte Jo opnieuw moed en begon

— Nu... nu is het aa. . aa... aan mijn beurt en i... i .. ik moet jullie ze... ze zeggen .

— Neen, Jo, luister... We zijn veel te moe. Laat ons nog wat hoger klimmen en dan krijg jij je beurt

— Ma... ma. maar luister toch!

— Ja, straks!

Het ongelukkige trio kon werkelijk niet meer en Jaak, die de verdiepingen telde was de draad kwijt. Jan had zijn vest uitgespeeld en over zijn arm gehangen en Jo bromde iets tussen de tanden, maar niemand verstond wat. Zo sukkelden ze hoger en hoger...

— Aan de liften van New York zullen we nog lang denken!

— En of! Dertig verdiepingen te voet!

— Luis.. luis... luister nu e... e. . even

— Ja, straks, mijn beste Jo. Nog een beetje geduld!

En op de twintigste verdieping vertelde Jaak de anekdote van de kleine jongen die op de vraag waar men olifanten vindt, antwoordt: « Deze dieren zijn te groot opdat men ze zou kunnen verliezen! »

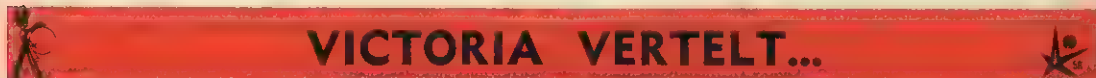
Op de vijf en twintigste verdieping vertelde Jan dat leuke grapje uit het gekkenhuis een schilder staat op een hoge ladder te schilderen en ziet een gek die op hem komt toegelopen al roepend: « He daar, hou je penseel goed vast, want ik trek de ladder weg! » Maar niemand had nog de kracht om te lachen. Nog vijf verdiepingen en de kalvarieweg was ten einde Onze vrienden bereikten de dertigste verdieping en lieten zich van uitputting neervallen op een kleine bank

— Oef!

Enkele minuten verliepen en langzaam kwamen ze weer op adem. Jo had daar zoveel tijd toe nodig en het kostte hem zoveel moeite dat hij niet eens meer dacht aan hetgeen hij zijn vrienden gedurende heel die tocht had willen vertellen. Het was Jan die hem aanstootte en zei.

— Wel Jo, waar blijf je nu? Kom, dis ons je vertelling op!

— Ik?... I... i... ik wilde jul... jul... jullie ge. ge . geen grapje ver... vertellen. Ik w... wi .. wilde een... eenvoudig ze... ze. . zeggen dat w w... wij de sleu... sleutels bene . beneden vergeten hebben!

VICTORIA VERTELT...

VERBODE

Uitgeput komt Teddy bij zijn vrienden toe. Hij vermoedt niet dat hij

N ZONE

Tekst en tekeningen
door Frans Craenhals

Wogo Yumbé's naar de schuilplaats van de kleine karavaan leidde...

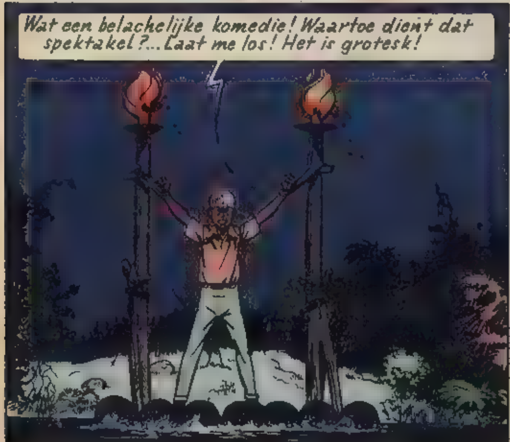

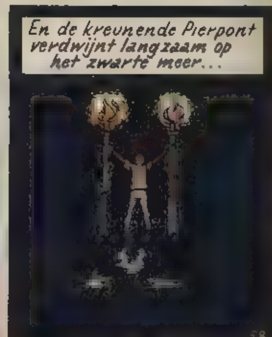

t boeiend verhaal moet je beslist lezen!

(Wordt voortgezet)

Dank zij een list kan Steve Howard aan zijn achtervolgers ontsnappen.

DOOR DE WOESTIJN

HET geluid van de galop stierf weg en Steve onderdrukte een glimlach. Het op hol geslagen paard was bekwaam de Indianen mee te sleuren tot hun mustangs volledig uitgeput waren. Het paard droeg inderdaad geen enkele last en de brandende takkenbussel die zijn achterste verschroeide was besliste niet van aard om het te doen stoppen. De Indianen konden onmogelijk zien dat er niemand op het paard zat en ze achtervolgden het vluchtende dier hardnekkig. Howard kon zich hun woede en verbazing indenken op het ogenblik dat zij de list zouden ontdekken

STEVE maakte zich echter geen illuzies. De kans om uit de handen van de Apachen te ontsnappen was gering. Cochise hield hem immers voor een verrader en zou alles in het werk stellen om hem opnieuw gevangen te nemen. Al de Apachenstammen waren beslist gealarmeerd en krijgers te paard zouden de bergen tot in de uiterste hoeken afzoeken en het groot net, dat om de vluchteling gespannen was, werd op dit ogenblik reeds nauwer toegehaald Al de wegen die naar Fort Sumter leiden waren beslist scherp bewaakt en zelfs indien hij er zich slechts bij nacht op waagde, zou hij gevangen genomen worden. Gedurende een uur onderzocht Steve aandachtig al de plannen die in zijn geest rijpten en plotseling vroeg hij zich af :

— Waarom zou ik niet recht naar het zuiden rijden en trachten de verbinding met Tucson tot stand te brengen ?

Dit betekende echter dat hij door de grote woestijn moest en het idee alleen joeg hem een koude rilling over de rug. Heel het westen kende deze hel van wit zand en stenen, die door de Indianen het « Land van de Leegte » was gedoopt. Zij hadden voor deze woestenij een haast bijgelovige afkeer en Steve Howard kon er zeker van zijn dat zij hem daar niet zouden volgen. Hij kende echter maar al te goed de hallucinerende verhalen over de karavanen die zich in de woestijnen hadden gewaagd en die niemand ooit had zien terugkeren ! Veel onvoorzichtigen waren er omgekomen van dorst, hitte en uitputting. Wanhopig en verblind door de schittering van de zon op de talloze micastukjes waarmee de rotsachtige bergflanken bezaaid waren dwaalden de reizigers rond in een kring en nooit bereikten ze hun doel. Een hete wind die het zand hoog deed opstuiven, waaide bestendig over de naakte duinen en wrat aan de hoge rotsen welke dit maanlandschap domineerden. Deze wind droogde de zeldzame waterputten die zich in deze hel bevonden uit. Howard besloot echter alles te wagen, maar om dit te kunnen moest hij de grens van de grote woestijn bereiken, zonder in de handen te vallen van zijn achtervolgers. Hij zou zijn kans de volgende nacht wagen, want de opgedane ervaring had hem geleerd dat hij overdag niet zou ontsnappen aan de arendsblikken van de Apachen. Nooit had hij met zoveel ongeduld op het invallen van de nacht gewacht

Steve maakte van zijn relatieve veiligheid gebruik om Thunder te drinken te geven en voor zichzelf wat voedsel te zoeken. Hij sneed gras af en maakte er bundels van om zijn paard tijdens de lange rit door de woestijnhitte iets te eten te kunnen geven

De eerste sterren pinkten aan de hemel en de schaduw zonk over de vallei als hij zich op weg begaf. De dag was kalm geweest en hij had geen enkele Apach bemerkt. Hij nam echter zijn voorzorgen en omwond de hoeven van zijn paard met de stukken van zijn deken, omdat het paard geruisloos zou kunnen lopen. Af en toe hoorde Steve Howard in de verte enkele kreten. Waren het de kreten van de roofvogels of waren het de signalen van de Apachen ?... In de nachtelijke stilte zou men de hoefslagen van Thunder mijlen ver gehoord hebben, en het was maar best dat hij er voor gezorgd had ieder geluid te vermijden. Howard richtte zich naar de sterren en deed soms een grote omweg om de wegen die open lagen en door de maan beschenen werden te vermijden. Hij vorderde heel langzaam en spitste voortdurend het oor. Alles bleef echter rustig en tegen de morgen kwam hij veilig op het pad dat naar de grote woestijn leidde ..

Toen de rotsachtige grond onder de hoeven van zijn paard plaats maakte voor het zand waarin hier en daar nog een cactus stond, aarzelde hij nog even. Het was niet meer mogelijk nog om te keren en daarom galoppeerde hij resoluut recht voor zich uit. Twee uren later was hij in de volle woestijn. Zo ver zijn oog reikte zag hij niets meer dan het wit zand waarin hier en daar een kei blonk, gewind. Ruiter en paard waren bedekt met een uiterst fijn stof dat hun keel uitdroogde en in hun ogen pikte. Ondanks het vroege uur brandde de zon reeds heet en het duurde niet lang of de hitte werd ondraaglijk. De verkenner had een halsdoek over hoofd en nek geknoopt, maar ondanks deze voorzorgsmaatregel was het net alsof zijn hersens kookten. Zijn oogleden waren rood en zwollen op, zijn ogen staken. De huid van zijn aangezicht brandde pijnlijk en bij iedere windstoot had hij de indruk dat er duizenden naalden in zijn huid prikten, die nochtans reeds lang door weer en wind getaand was. 's Middags was Steve half blind. De zon stak in zijn nek en hij had hallucinaties. De grond, gebarsten van de droogte zoals potten in aardewerk uiteenspringen, wanneer ze in een te hete oven worden gebakken, rookte. Een vreselijke dorst verscheurde de keel van de verkenner en hij had de indruk dat zijn tong zodanig gezwollen was dat ze heel zijn mond in beslag nam. Thunder had ook veel moeite nog verder te geraken. Lange zilveren schuimdraden dropen van zijn bit, de zon brandde onder zijn hoeven als witgloeiende plaatijzer en hij strekte wanhopig de hals en trachtte tevergeefs wat frisse lucht te ademen. Met de dood in het hart besloot Steve zijn waterprovisie aan te spreken. Hij liet het lauwe water druppel voor druppel in zijn pijnlijke keel lopen, goot de rest in een kom en liet Thunder drinken. Zijn leven hing af van Thunder. Indien het paard kon stand houden, was er een kans uit die woestenij te geraken. Man en paard zetten hun rit doorheen die gloeiende oven voort. Nergens was er een grassprietje en nergens was er een spoor van leven te zien, tenzij dan af en toe een ratelslang die Thunder verschrikt deed op zij springen.

Laat in de namiddag reed Steve nog steeds door de hitte. Hij kon zijn gedachten niet meer bijeen houden, zijn gezwollen lippen waren opengesprongen en bloedden. In zijn mond voelde hij de laatste resten van kleverig speeksel of beter van zand dat hij niet meer inslikken kon. Thunder ging het niet al te best. Hij hinkte en zijn huid blonk van het schuim. Het dier stierf van dorst en de enige waterkruik die Steve nog restte, was reeds voor drie vierden leeg. Steve dronk de laatste druppels en hoopte voor die nacht een put te kunnen bereiken.

De maan rees op en bracht een beetje koelte toen zij op het punt stonden een waterput te bereiken. Op het ogenblik dat Steve Howard de poel naderde, verbleekte hij plotseling

Tekst van J.-M. CHARLIER

Geïllustreerd door REF

Volgende week :

DE DORST

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY door TIBET*

TEGEN DE MUUR

TEKST VAN GREG*

Terwijl Kleine Poedel zich uitslooft om de onschuld van Chick Bill te bewijzen, kraakt Black Skelett een bank...

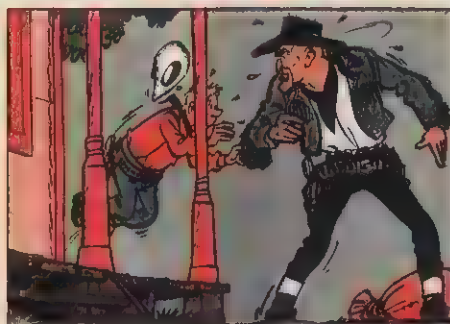

(Wordt voortgezet.)

Ken je de albums « CHICK BILL TEGEN DE ONZICHTBARE » en « KO-KLOX-KLAN » ? De mysterieuze avonturen van onze vrienden

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS — TEKENINGEN VAN L. EN F. FUNCKEN

TOT IN DE DOOD

LOUISE van Savoie, moeder van Frans I, zei in verband met haar zoon en Keizer Karel dat zij bestemd waren om elkaar te haten tot in de dood. Voor Frankrijk vormde Keizer Karel heel alleen een sterke koalitie en bijgevolg een bedreiging. Het konflikt tussen Valois en Habsburg zou duren over de dood heen van de twee grote kampioenen. Hun zonen zetten de strijd voort...

1. - HENDRIK II

HENDRIK II, zoon en opvolger van Frans I, was een sterke kerel maar een beetje traag, een beetje log. Hij had nochtans een passie voor de steekspelen. Hij was gehuwd met Catharina de Medici, Florentijnse uit het geslacht van de Medici die heel wat van zich deed spreken ! Hendrik II droomde niet van grote veroveringen, hij wou de grenzen slechts afronden...

2. - EEN MEESTERLIJKE ZET

IN 1552 sloot Hendrik II een bondgenootschap met de protestanten van Duitsland en toen plaatste hij een meesterlijke zet op het schaakbord : hij kon drie sleutelsteden aan de oostgrens innemen : Metz, Toul en Verdun. Alhoewel ziek en stijf van jicht, kwam Keizer Karel in het putje van de winter de stad Metz belegeren, maar deze werd verdedigd door François de Guise, een puik veldheer. De keizer voelde zich oud en moe, gaf de belegering op en liet de drie bisschoppelijke steden in de handen van Frankrijk.

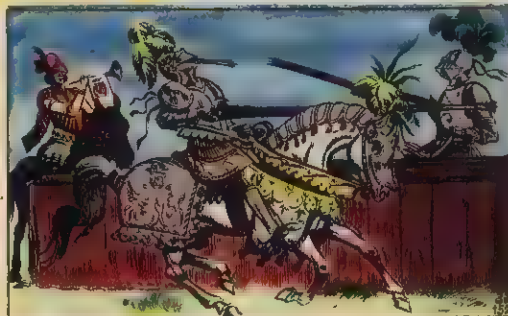
3. - DE TROONSAFSTAND

TE Brussel, op 25 oktober 1555, deed Keizer Karel in aanwezigheid de Staten Generaal van de Nederlanden afstand van de troon. Hij verdeelde zijn rijk : zijn broer Ferdinand I kreeg Oostenrijk en werd keizer. Zijn zoon, Philips II, erfde Spanje, Napels, de Nederlanden en de bezettingen in Amerika. Er waren voortaan de Habsburgers van Oostenrijk en die van Spanje.

4. - HENDRIK II TEGEN PHILIPS II

KEIZER Karel trok zich in een Spaans klooster terug en stierf er in 1558. Philips II ging naar Engeland om er Maria Tudor te huwen. Zijn legers onder het bevel van Lamoraal, graaf van Egmond, versloegen de Fransen in 1557 te Saint-Quentin en in 1559 te Grevelingen. Tussen deze twee nederlagen in boekte Hendrik II echter een sukses. De Engelsen bezetten nog steeds Calais en François de Guise slaagde er in deze stad bij verrassing in te nemen. Maria Tudor stierf, zoals wij reeds vertelden, van verdiet om het verlies van deze stad.

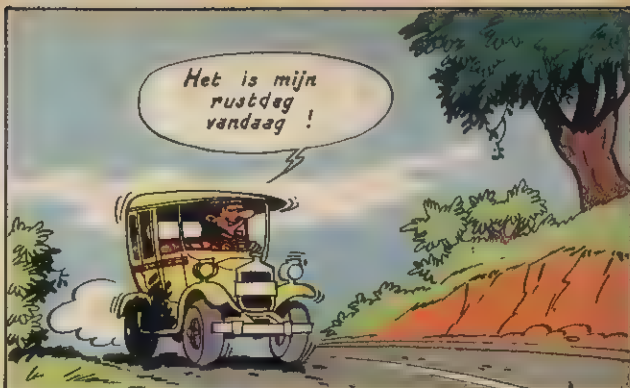

5. - HUWELIJK

IN 1559 werd de vrede getekend tussen Hendrik II en Philips II. Hendrik zag af van Italië, maar hij behield Metz, Toul en Verdun en ook Calais. Hij schonk zijn oudste dochter Isabella ten huwelijk aan Philips II. Tijdens de feestelijkheden nam Hendrik II deel aan een steekspel. Montgomery, zijn tegenstander, trof hem met de lans in het oog en hij stierf er van.

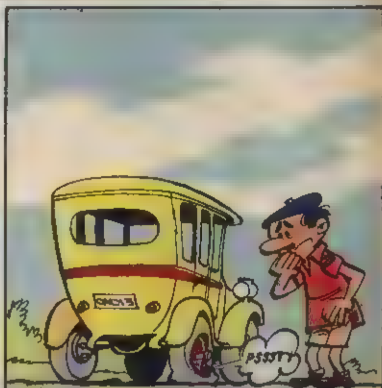
(Wordt voortgezet.)

PECHVOGEL
RUST UIT
DOOR
BERCK
GOSCINNY

Het is mijn rustdag vandaag !

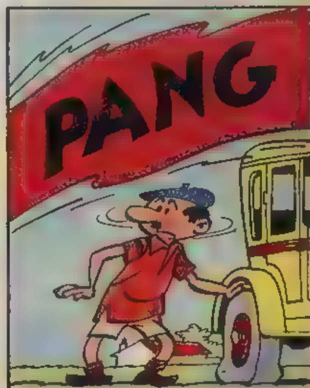

Ik maak een mooi tochtje zonder passagiers in mijn eigen wagen . . . Dat wordt nu eens echt fijn !

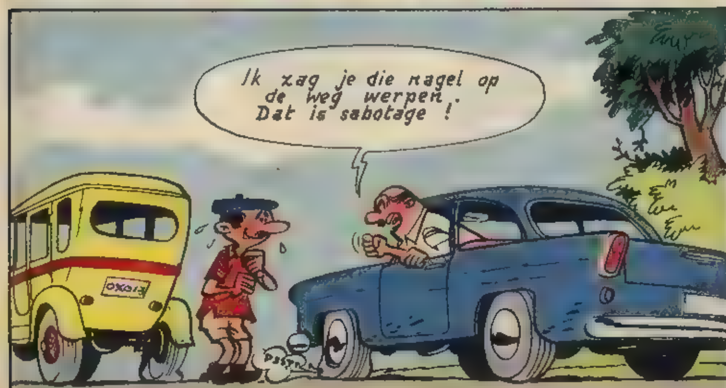

PANG

PSSST

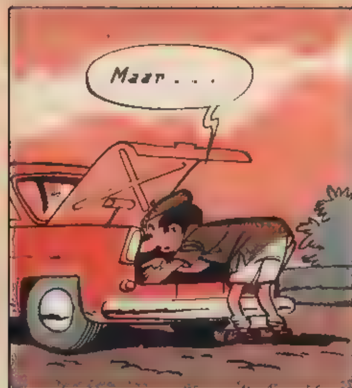

Een nagel die door iemand op de weg gegooid werd . . .

Er zijn mensen die ook nooit aan iets denken !

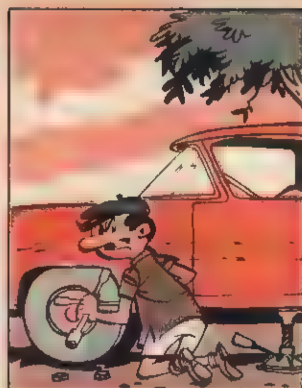

PANG

Ik zag je die nagel op de weg werpen. Dat is sabotage !
OXO13

Ik zal een nieuw wiel steken , mijnheer !
Dat hoop ik !

Maar . . .

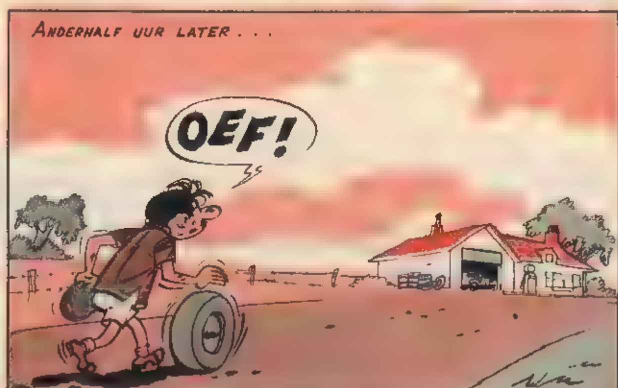

Je hebt geen reservewiel !
Dat weet ik! Je geeft me het jouwe!

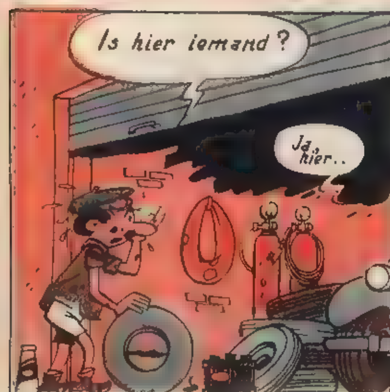

En herbegin dat spelletje niet meer !

Nu staat er niets anders op dan een garage te vinden waar men me een nieuw wiel kan geven...

De laatste garage die ik voorbij snorde ligt vijf kilometer vandaan . . . Op een heuvel . . .

ANDERHALF UUR LATER . . .
OEF!

Is hier iemand ?
Ja, hier..

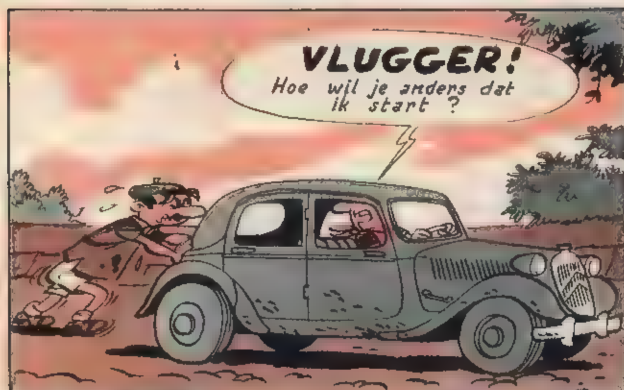

Het is voor mijn wiel . . .
Wacht tot ik dit klaar heb . .

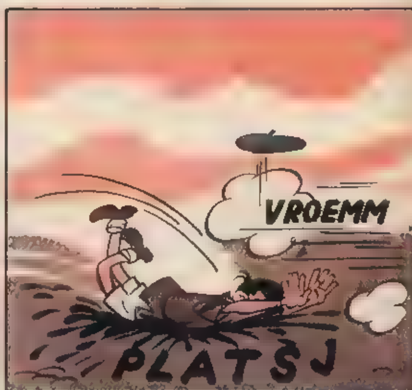

Je zoudt me beter een handje toesteken, anders zal je nog lang moeten wachten!
Wat ?

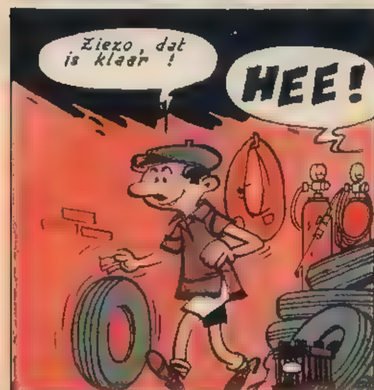

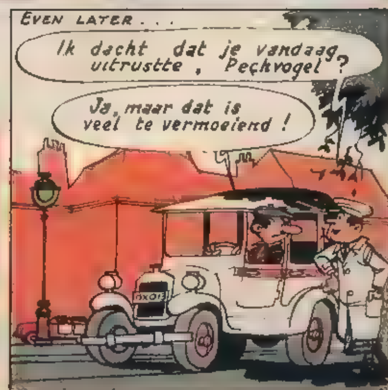

Volgende week: SIGNOR SPAGHETTI

Einde

DE SCHADUW VAN

De alchimist Sartonius heeft zich vermomd en

HET ZWAARD

DOOR

L. & F. FUNCKEN

racht binnen te dringen in het kasteel van Clairfond.

(Wordt

Allen naar de EXPO

ALUMINIUM DOET MIRAKELS

OP 27 mei 1931 stegen professor Piccard en zijn assistent P. Kipfer op met een ballon en bereikten de hoogte van 15.946 m. In augustus van het volgend jaar deed professor Piccard het nog beter: hij bereikte toen een hoogte van 16 940 m.

Deze stoutmoedige verwezenlijkingen raakten al te vlug vergeten en het is goed dat wij er in het Aluminiumpaviljoen van de Expo aan herinnerd worden. Inderdaad, in dit paviljoen toont men je de mand waarin professor Piccard en zijn assistent opstegen.

Waarom toont men dit kostbaar museumstuk eigenlijk in het Aluminiumpaviljoen? Het antwoord is eenvoudig: de mand, of beter de stratosferische kajuit waarin de professor en zijn assistent plaats namen is uit aluminium gemaakt. Wanneer je nog niets afweet over aluminium en niet weet hoe vaak dit metaal gebruikt wordt, ga dan naar het Aluminiumpaviljoen. Je zult er heel wat interessante ontdekkingen doen.

Aluminium is licht. Men kan een grote hoeveelheid aluminium torsen zonder moe te worden. Dat wist je trouwens reeds. Is een groot deel van je kampeermateriaal niet uit aluminium? Aluminium heeft echter nog heel wat andere kwaliteiten Welk van deze vier lichamen is de beste warmtegeleider: ijzer, staal, koper of aluminium? Deze vraag wordt gesteld door tussenkomst van vier staven, die gedrenkt zijn in een heet oliebad. Het zal niet lang duren vooraleer je er je rekenschap van geeft dat koper de beste warmtegeleider is en op de voet gevolgd wordt door het aluminium. Deze eigenschap, gepaard met zijn lichtheid en het feit dat aluminium gemakkelijk bewerkt, maakt dat dit metaal meer en meer gebruikt wordt voor het vervaardigen van keukengerei.

In het Aluminiumpaviljoen zie je nog andere kleine wonderen. Je kan er een pot water zien koken op een eenvoudige spiegel, en je kan zien hoe een kip geroosterd wordt in een zonneoven. Het spreekt vanzelf dat de zon van de partij moet wezen! Dat is nog lang niet alles. Een zeer vernuftige installatie laat je toe één ton beton op te tillen die aan een aluminiumdraad hangt met een doorsnede van 6 mm. Ongelooflijk, en toch is het waar! Ga kijken, ga zelf proberen. We zijn er van overtuigd dat je na een bezoek aan dit paviljoen wonderen kan vertellen over het aluminium.

HELIKOPTERS VOOR IEDEREEN

Tekst van WIM DANNAU Tekeningen van PHIL DAMBLY

VAN DE KLEINSTE TOT DE GROOTSTE!

ER bestaan een hele reeks individuele helikopters in de wereld. Onder individuele helikopters verstaat men lichte dingen, juist genoeg om één persoon, de piloot, te vervoeren.

Eén enkele van deze machientjes is nu het stadium « proefvluchten » voorbij om over te gaan naar de « praktijk » en de « verkoop » en dat is de Hiller XROE-1 « Rotorcycle », de vliegende fiets...

ZO'N vliegende fiets kost niettemin nog steeds 520.000 B. F.! Deze éénpersoons helikopter komt ter plaatse in een kist en wordt ineengestoken zoals een meccano voor grote mensen. In acht minuten kan één enkel persoon hem vliegklaar maken. De « vliegende fiets » weegt 113 kg en vliegt met een tweetakt-motortje van 43 PK. De tweebladige schroef meet 5 m 49. De piloot zit in open lucht, tussen de benen heeft hij een klein paneeltje met de nodige instrumenten.

Laat ons nu overgaan tot de middelmatige hefschroever... het meest verspreide type.

De Sud-Aviation S.E. 3130 « Alouette » klopte op 13 juni 1955 tijdens één enkele vlucht vijf verschillende internationale rekords : het toestel steeg 11.015 m hoog in 35 minuten (het vorige rekord stond op naam van de Amerikaanse Cessna YH-41 met 9.076 m).

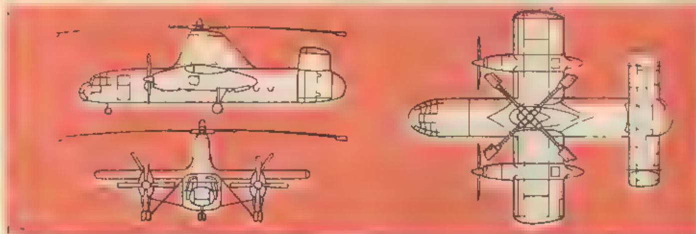
Dezelfde dag vestigde de « Alouette » een nieuw hoogterekord voor helikopters van 1.000 tot 1.750 kg door 9.530 m hoog te klimmen met twee personen aan boord.

Uiteindelijk klom de « Alouette » 3.000 m hoog in 5 minuten 30 sekonden; 6.000 m in 11 minuten; 9.000 m in 17 minuten 45 sek.

De grootste helikopter voor de burgerluchtvaart is de Fairey « Rotodyne » die thans getest wordt. Dit monster, half-hefschroefvliegtuig, half-vliegtuig zal 40 passagiers kunnen vervoeren.

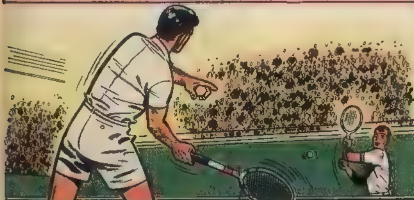

JARI in de BRANDING

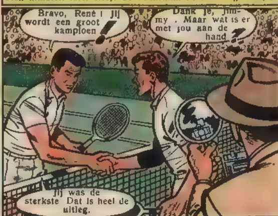
Alvorens met Jari naar een bergstadje te rijden, waar Michel aan wintersport doet, betwist Jimmy Torrent de finale voor de Gillou beker

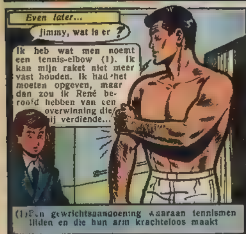
door RAYMOND REDING

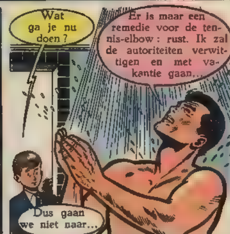
Jari is wanhopig en de entoesiaste vereerders van Torrent zijn teleurgesteld wanneer deze laatste zich tegen de harde ballen van zijn tegenstander nog slechts zeer zwak kan verdedigen...

Tien minuten later heeft de Fransman de match gewonnen

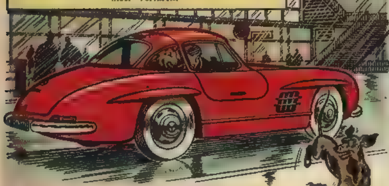

En zoals afgesproken vertrekken Jimmy en Jari, alhoewel het weer uiterst slecht is. Zij hebben een passagier aan boord : Marquis. Toen deze begreep dat zijn nieuwe vrienden naar Michel zouden rijden, wilde hij hen niet meer verlaten.

Jari bestudeert de kaart en telt de kilometers. Af en toe werpt hij echter een bezorgde blik op het gelaat van Jimmy, dat krampachtig vertrokken is van pijn

's Avonds zijn ze te Lyon en de volgende morgen vertrekken ze opnieuw. De weg is met een dunne sneeuwlaag bedekt. Jimmy heeft voortdurend hevige pijn in de elleboog. Hij wil echter niet bekennen dat het hem moeite kost verder te rijden Eindelijk zijn ze dan te Chambéry

Daar heeft het drama plaats Jimmy gilt, plooit zich in twee van pijn en laat het stuurwiel los. Jari wil het stuur grijpen, maar het is te laat...

In zigzag glijdt de Mercedes over de met ijzel bedekte weg, terwijl een oude Citroën uit de tegenovergestelde richting komt

(Wordt voortgezet)

ZIZANION DE VERSCHRIKKELIJKE!

Eens te meer mislukt de aanslag op koning Mitro, beraamd door de hertog en zijn handlanger...

DE VOLGENDE MORGEN ZETTEN CHLOROPHYL EN MINIMUM HUN ONDERZOEK VOORT...

Daar is het!

De Dandy

ZAR

Dag, mijnheer! Verkoopt u dit model van sokophouders?

SOCKX

Ja, vast en zeker, mijnheer! Maar ik kan u geen sokophouder in deze kleur geven, dat is een exclusiviteit...

Zo?

Deze sokophouders in rood en zwart maken we speciaal voor de hertog Bellekes van Bellingen. Het zijn de kleuren van zijn blazoen.

Voor de hertog? Hij is het dus!

Dank u!

SOCKX ONVERSLIJTBAAR

ZIP

Rare klanten...

SOCKX ONVERSLIJTBAAR

Kom, we gaan de politie verwittigen!

Minuutje!

ROOMIJS

Denk een ogenblikje na! Je kan de troonopvolger zo maar niet beschuldigen. We moeten onweerlegbare bewijzen hebben!

We moeten Zizanion op heterdaad betrappen. Nu we hem kennen zal dat niet zo moeilijk wezen.

Meen je?

(Wordt voortgezet.)

PAS OP VOOR OUDE WAGENS!

WE vertelden je reeds dat er in een warenhuis van New York een originele blikvanger staat met deze slogan: « Verkoop ons uw oude wagen en meteen wordt u een rijk voetganger ». Het komt er nu slechts op aan te weten wat men verstaat onder « oude wagen ». In de Verenigde Staten van Amerika worden de auto's die acht jaar oud zijn als gevaarlijk aanzien en zonder speciale autorisatie mogen ze niet op straat komen. Thans is er zelfs sprake van het rijden te verbieden met alle wagens die ouder zijn dan vijf jaar.

De Japanners hebben ook zorgen om auto's, maar die zorgen zijn van een andere aard. Zij hebben plotseling hun passie ontdekt voor de auto en alle oude wagens die reeds lang stonden te roesten, zijn weer in de mode gekomen en worden verkocht tegen een gemiddelde prijs van 5.000 frank. Het leger slechte chauffeurs groeit met de dag aan en het aantal ongelukken stijgt naar verhouding. De vele oude wagens hebben het verkeer nog gevaarlijker gemaakt, want zij rijden zelden in rechte lijn en vallen uiteen bij de geringste windstoot. Ze betekenen dan ook een bestendig gevaar voor de voetgangers. Deze laatsten hebben gevoeld dat hun laatste uur heeft geslagen en onophoudelijk bombarderen zij de redaktie van hun dagblad met brieven waarin zij eisen dat er een einde komt aan hun nachtmerrie!

DE POSTILJ

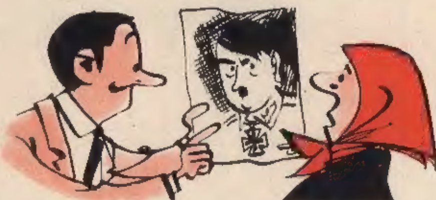
Hollandse koffie

DE planters, branders en verkopers van koffie, slapen de laatste tijd onrustig. Inderdaad, zij denken dag en nacht aan « Bonto » een Hollands produkt dat het uitzicht, de smaak, het aroma en de kleur van de beste Braziliaanse koffie heeft, en dat zijn

intrede deed op de wereldmarkt. De samenstelling van deze ersatzkoffie wordt zorgvuldig geheim gehouden. Zestien landen, waaronder Amerika, Duitsland, Noorwegen en Zweden trachten het fabrikatiebrevet en het geheim van de Hollandese koffie op te kopen, maar tot nog toe zijn zij daarin niet geslaagd. Hoe de strijd tussen de fabrikanten van « Bonto » en de koffiehandelaars zal aflopen, moet de toekomst uitwijzen.

EEN KORT GEHEUGEN

DE Italiaanse autoriteiten stelden in het zuiden van het schiereiland, Sicilië inbegrepen, een klein onderzoek in. Hoe zij hun onderzoek leidden weten we niet, maar uit het resultaat blijkt, dat van de tienduizend mensen die ondervraagd werden, en 2.737 onbekwaam waren te zeggen wie Hitler was!

EEN VON BRAUN-IN-DE-DOP

SVELOVED SOLOVIEV, een veertienjarige schooljongen uit Saratov in Sovjet Rusland, noteerde gedurende verscheidene maanden zijn eigen observaties omtrent kunstmatige satellieten. Vervolgens zond hij zijn nota's naar de wetenschappelijke akademie van Moskou. Uit deze nota's bleek dat de kennis van de jongen zo uitgebreid en zijn opmerkingsvermogen zo scherp was, dat hij het diploma van « ruimtevaartkundige » verwierf

ON

HET GELUK

ER wonen driehonderd en vijf mensen te Santuharo, een klein dorp gelegen op 240 km van Mexico. En geen van allen kan lezen of schrijven wat hen echter niet belet te werken, te dansen en gelukkig te zijn. Een stille wenk voor alle filosofen die naar de definitie van het geluk zoeken!...

DE ZANDLOPERS VAN DE MINISTER

ER is een Duits minister, Stucker genaamd, die naar verluidt een klein apparaat heeft uitgevonden dat bestemd is om hem van al te praatzieke bezoekers te verlossen. Het toestel bestaat uit een reeks van vier zandlopers en wanneer de minister het apparaat inschakelt, verschijnt er een bordje waarop staat : « Komplimenten en presentatie », en de eerste zandloper begint te lopen. Is hij leeg, dan verschijnt er een tweede bordje waarop duidelijk is geschreven dat de bezoeker « ter zake moet komen ». Wanneer ook de tweede zandloper leeg is, volgt deze melding: « Schiet op, de tijd is kostbaar ». Wanneer dat nog niet helpt, dan komt het laatste bordje te voorschijn met de tekst : « Dank u. Het is gedaan ». De bezoeker heeft dan nog net de tijd afscheid te nemen van de minister. Wanneer deze beleefdheidsformules te veel tijd in beslag mochten nemen, dan staat de minister op en dit betekent in alle landen en in alle talen ter wereld met of zonder zandloper : « Pak je biezen, ik heb er genoeg van » !
Emtale

WAPENS EN PAARDEN VAN EEN HUNNENKAMP

TIJDENS een lange studiereis door de Oeral, ontdekten enkele archeologen een plaats waar een grote hoeveelheid wapens en paardengeraamten begraven waren. De archeologen menen dat zij een van de eerste Hunnenkampen ontdekt hebben.

BLAUWE DROMEN

BINNEN enkele jaren zullen alle Londenaars in een blauwe slaapkamer slapen, aldus besloot een vereniging van dekorateurs die vol geestdrift de resultaten lazen van een onderzoek dat ingesteld werd door specialisten-van-de-slaap. Naar het schijnt slaapt men « in het blauw » veel beter. De Londenaars die in de toekomst de muren van hun slaapkamer anders dan blauw wensen te verven, zullen daarvoor geen toelating krijgen. Of de Londenaars het zich zullen laten welgevallen in het blauw te slapen, is een andere vraag !

ANTWOORD OP DE TEST

DURF EN STOUTMOEDIGHEID !

12 JA : Jij DURFT ! Mogen wij je in het oor fluisteren, jongeman, in de toekomst toch een beetje voorzichtiger te wezen ?
VAN 8 TOT 11 JA : Je hebt durf, je bent stoutmoedig. Tracht echter niet de leeuw in zijn hol te tarten.

VAN 4 TOT 7 JA : Je hebt gelijk je stoutmoedigheid enigszins te temperen en niet altijd haantje vooruit te willen spelen.

VAN 1 TOT 3 JA : In ogenblikken van werkelijk gevaar geef je blijk van durf. Van nature uit ben je echter geen durver.

NUL : Jij bent een tikje te voorzichtig, misschien zelfs iets te bang om stoutmoedig te zijn.

K	U	I	P	■	W	E	S	P
U	■	K	A	B	A	S	■	R
B	A	■	U	R	N	■	P	W
E	P	E	■	U	■	B	O	S
■	P	E	L	S	J	A	S	■
E	E	D	■	S	■	R	E	L
E	L	■	W	E	L	■	N	A
L	■	D	A	L	E	N	■	C
T	U	R	K	■	F	O	O	I

Oplossing van het kruiswoord verschenen in « Kuifje » nr 36.

Het weekblad « KUIFJE » : 13e jaargang. Lombard Uitgaven, P.-H. Spaaklaan, 1-7, Brussel-Zuid. — P.C.R. 1909.16 — *Uitg.-Dir.* : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk* : Drukkerij-Heliogr. C. Van Cortenbergh, p.v.b.a., 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. —
NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents. BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :
Nederland : KUIFJE-HOLLAND : Singel 353, Dordrecht. - Tel. 3653 - Giro 655.389 - Abonnement : 5 fl. per kwartaal.
Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 31, rue du Louvre, Paris IIe
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Belg. Congo en buitenland*	*Canada en Ver. Staten*
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea.

11-9-58

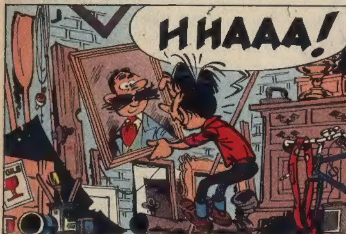
TON en TINNEKE

DOOR Franquin

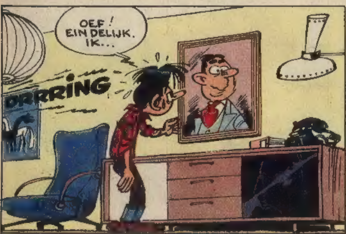

Onze vriend E.P. Jacobs is met vakantie maar, volgende week verschijnt « S.O.S. Meteoren » opnieuw en dan zie je ook Blake weer die alle pogingen aanwendt om aan de handlangers van de geheimzinnige mijnheer Henri te ontsnappen.